

BAY BAY ERDOĞAN SENİ KİMSE ÖZLEMİYECEK

SAĞA KARŞI YEŞİL SOL'A OY VERELİM

KORKUTMAYA ÇALIŞIYORLAR, YANILIYORLAR!

İktidarın merkezlerinden, seçmenleri korkutmaya amaçlayan açıklamalar arka arkaya geliyor. Bu açıklamaların özünü seçimi darbeye indirgemek oluşturuyor. Sanki 14 Mayıs seçimlerini ilan eden muhalefetmiş gibi, bir devlet yetkilisi ama herhangi bir devlet yetkilisi değil, bizzat İçişleri Bakanı "14 Mayıs darbe girişimidir" diyebildi.

Ondan önce Hulusi Akar, Milli Savunma Bakanı, konuşma yaptığı sırada "vur de vuralım, öl de ölelim" diyen kitlelere "sırası gelince" yanıtını verdi.

Erdoğan ise Kandil'in desteğiyle seçimi kazananlara iktidarın verilmesine milletin izin vermeyeceğini söyledi. Erdoğan'ın hukuk alanında baş danışmanlarından birisi "tam bağımsızlık yolunda iktidar değişiminin" kabul edilemeyeceğini söyledi.

Seçim tarihi yaklaştıkça bu türden açıklamalar yapılması, bu yönde, yani seçmen iradesini tanımayacakları yönünde vurguların dozajının artırılması öncelikle bir şeyi gösteriyor: seçimi kazanacaklarına dair umutları yerle bir olmuş durumda. Kazanamayacakları yönündeki fikir hakim hale geldikçe rüyalarında bile saraydaki devir teslim töreninde iktidarın Kılıçdaroğlu'na teslim ettikleri, mecliste YSP'nin yüzde 12 oy aldığı koşullarda yapılan ilk meclis oturumunu görüp sıçrayarak uyanıyorlar.

Rüyadan uyandıktan beş dakika sonra, bu gelişmenin engellenmesi gerektiğini kendi aralarında konuşup yeniden uykuya dalyorlar. Ama aynı rüya yeniden kan ter içinde uyanmalarına neden oluyor.

Çözüm sürecinde tanıştığımız dindar kesimlerden özgürlük mücadelelerine katılan ve Kürt halkının haklarının tanınmasını isteyen bir aktivist şöyle yazmıştı: "İktidarın sağladığı rant ve nepotizm olanağıyla sınıf atlamış, misyonları iktidar tabanına daha muhafazakar ama elit bir yaşam tarzı hedefi pazarlamak olan yeni bir orta üst sınıf var. Bir nevi muhafazakar ikonlar. Samimiyetten, spon-tanelikten son derece uzak kurgu kişilikler."

Elbette böyle insanlar var. Uzun süredir, iktidar tarafından dağıtılan kaynakları, iş olanaklarını ve birden fazla ücret gibi ayrıcalıklara sahip bir toplumsal kesim var.

Ama bu kesim mevcut hoş konumunun sürekliliğini sağlamak için ne kadar istese de ortalığı yangın yerine çevirebilecek potansiyele, yeteneğe ve kararlılığa sahip olamaz.

Milyonlar öfkeli

Şu çok açık: özellikle son üç yıldır milyonlarca insanın sokaklara çıkmamasının nedeni, bütün mücadele fırsatlarının seçimlere ertelenmesi. Defalarca gündeme gelen sosyal patlama uyarısı, yukarıdan aşağı bir propaganda halinde kitlelerin sokağa çıkma isteğini sürekli seçim baskısıyla soğurdu. Giderek, seçime indirgenmiş bir kaçan fırsatlar müzesine döndü son üç yılda yaşanan bir dizi büyük olay. Yolsuzluklar, cinayetler, yasaklar, ifşalar, tuhaf mahkeme kararları, iktidarın kendi hukukuna uymaması, adaletin askıya alınması, pandemi döneminde iktidarın alenen zenginleri kayırdığının ortaya çıkması...

İnsanlar, genel seçimde kullanacağı oyların alenen çalı-

1 Mayıs mitingleri işçilerin öfkesine sahne oldu

nacağını düşünürse, iktidar cenahının hiç tahmin etmediği, hiç bir şekilde göğüsleyemeyeceği olaylar yaşanmak zorunda. Gerile gerile son sınırına geline yay boşalır. İktidar cenahı, milyonlarca insanın boşalan öfkesiyle henüz yüzleşmedi. Toplumun tümünü saran bir hareketlilik, en temel demokratik hakkının, elinde kalan, hatta yarım yamalak ortada duran seçme ve seçime hakkının "darbe" gibi safsatlarla gasp edilmesi ihtimali, biriken öfkenin bambaşka boyutlara ulaşmasına neden olur.

İktidarın farkında olmadığı bir başka gerçek de 6 Şubat Türkiye-Suriye depreminin bildiğimiz öfkeye daha önce tanık olmadığımız bir kızgınlık, bir hesap sorma arzusunun derecesi. Enkazın başında enkazın altındaki kızının elini tutarak bekleyen ve ardından soğuğu, yağmuru, seli yaşayan, bu arada Kızılay'ın yapığı rezillikleri gören bir babanın korkacağı bir şeyin kaldığını düşünmek için hiçbir neden yok. Milyonlarca insan tüm bir OHAL döneminde ızdırap çekiyor. Bir imzayla insanlar evsiz, işsiz, aç kaldılar. Sert ekonomik yoksullaşma, bu öfkeyi daha da pekiştirdi.

İktidar bu gelişmeleri çok umursamasa bile emin olmak gerekir ki devletin tüm kademelerinde bu bağlamda

derin bir bölünme yaşanmaktadır. Sonucunda ağır bir yargılanmaya maruz kalacağı bir yasadışı devlet hamlesinin içine her bürokratin dahil olması beklenemez. Bu türden maceracı adımlar toplumun yarısından çoğunun muhalif, kalan yarısının da ezici çoğunluğunun bu türden bir yasa dışı müdahaleye muhalif olduğu koşullarda çok cazip bir girişim olarak görülemez. Ne egemen sınıfın ağırlıklı kesimi, ne devlet bürokrasinin çeşitli kanatları ne de muhalefet partilerinin tabanından milyonlar, uğruna tüm mücadeleleri erteledikleri seçme hakkını gasp edilmesine izin vermez. Tersine, amaçları yıldırım olan iktidar sözcüleri, insanların öfkelerini, seçim günü sandıklara sahip çıkma potansiyelini artırmakta ve tüm bunlar korkutmaktan ziyade iktidarın kaybettiğinin ilanı olarak değerlendiriyor.

Seçme seçilme hakkına, her ne kadar söz konusu Kürtler olduğunda dokunuluyorsa da bir seçimin gasp edilmesi bağlamında seçim hakkının yok sayılmasına işçi sınıfının mücadeleciler örgütlerinden her düzeyde direnen toplumun çeşitli kesimlerine kadar hiç kimse, hiçbir ezilen toplumsal kesim izin vermez.

ÖNCE TRUMP SONRA BOLSONARO KAYBETTİ

Trump seçimleri kaybedince bir çılgınlığın içine sürüklendi ve taraftarlarına Kongre binasını basma talimatı verdi. Şimdi hakkında birçok suçlama var ve yargılanıyor.

İktidarı tıptış tıptış devretmek zorunda kaldı.

Bolsonaro ise seçimden önce Brezilya'yı terk etse de taraftarlarını harekete geçirdi ve bir ay boyunca sokak çatışmaları yaşandı. Sonunda Bolsonaro da yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

Otoriter liderler birbirinden öğreniyorlar elbette. Ama deneyim, iktidarı bırakmama seçeceğinin var olmadığını da gösteriyor.

Elbette burda asıl önemli olan milyonlarca muhalifin haklarını koruyacağı konusunda kararlılığını ilan etmiş olmasıdır.

GÜLŞEN YALNIZ DEĞİLDİR!

Sarkıcı Gülşen'e İmam Hatiplilere hakaret ettiği gerekçesiyle açılan davada hapis cezası verildi.

İstanbul'da Nisan 2022'de vermiş olduğu bir konserde alınan görüntü kaydı üze-

lerinden açılan davada imam hatiplilere yönelik sözlerinden dolayı yargılanan Gülşen, mahkeme heyeti kararını açıkladığında "Halkı kin ve düşmanlığa tahrik" suçlamasıyla 10 ay hapis cezasına çarptırıldı. İstanbul 11.Asliye Ceza Mahkemesi'nce görülen davada hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verdi.

Gülşen'in avukatları, kendisi hakkında suç duyurusunda bulunan kişilerden bazılarının ifadelerinin bile alınmadığına, dosyanın bu haliyle eksik kaldığına dikkat çekerek müvekkillerinin beraatini talep etse de mahkeme hapis cezası ver-

meyi uygun gördü.

Kendi halkına ağır hakaretlerde bulunurken Gülşen'e bir şakadan dolayı hapis cezası verilmemesi isteyenler, kadınların 'tedbir' kararına rağmen katledilmesine göz yumuyor, kadın katillerini, hayvan katillerini, tecavüzcüleri koruyor, serbest bırakıyor.

Sahnede bulunan bir arkadaşına yönelik şakası üzerinden ve üstelik izni olmaksızın çekilen video üzerinden suçlanmakta olan Gülşen'e ortada hiçbir suç olmadığı halde verilen bu ceza kabul edilemez!

KILIÇDAROĞLU'NUN GÖÇMEN DÜŞMANLIĞI: KILAVUZU FATİH ALTAYLI OLANIN...

Kılıçdaroğlu yeni bir video yayınlamaya bu kez sığınmacılar konusuna değindi. Değınmemesi çok daha iyi olurdu. Çünkü, bir dizi danışmanla kafa kafaya verip açıkladığı sığınmacı politikası, özünde göçmenler yönelik hamaset yüklü analizlerden ve önerilerden hiçbir farklılık taşıyor.

Fatih Altaylı'nın hiçbir araştırmaya dayanmayan, sadece ırkçı önyargılarla kaleme alınan son yazısında göçmenleri düşmanlaştırırken kullandığı fikirler neyse Kılıçdaroğlu da üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri söylüyor.

Yok iktidardan farkınız

CHP sözcüsü iklim krizi ve Akdeniz ölçeğinde işbirliğinden söz etse de söyledikleri Altaylı'nın katıksız ırkçılığıyla aynı sonuçlara yol açacak türden iddialar.

Kaldı ki sadece Altaylı değil, AKP iktidarının göçmen politikası da Kılıçdaroğlu'na ilham vermiş görünüyor.

Birkaç cümle sonra ırkçılık yapacak bütün politikacılar gibi Kılıçdaroğlu sığınmacı sorununun ırkçı bir zemine taşınmayacağını söyleyerek işe başlasa da "iki yıl içinde Türkiye ve Akdeniz ülkeleri Suriyelileri göndermek için birlikte çalışacağız ve gidenlerin can ve mal güvenliği için meşru hükümetle protokol yapacağız" diyerek hem ırkçılığın sularına hem de Esad rejimini gayet meşru gören tehlikeli bir alana giriş yapıyor.

Mafyayı uzaklarda aramayın

Fatih Altaylı şu iddialarda bulunuyordu, "Ve aradan 11 yıl geçti. Gelenler Türkiye'nin tamamına yayıldılar. Sayıları iyimserlere göre 8, kötümserlere göre 11 milyonu aştı. Büyük kentlerdeki nüfusları milyonu geçti. Bazı şehirlerde oransal olarak üstünlüğü ele geçirdiler. Büyükşehirlerde içine girilemeyen gettolar oluşturdular. Önce kendi aralarında, sonra ülkenin gerçek sahipleri ile çatışmaya başladılar. İlk gün söylediğimiz gibi, zaman içinde çetelendiler. Mafyalaştılar."

"Ülkenin siyasetçilerine hakaret etmeye başladılar. Ülkenin kolluk kuvvetleri ile çatışmalara girdiler. Sınır güvenliği oluşturmaya çalışanlara saldırdılar."

Bu cümleler baştan sona yalan. Mültecileri suçlu gibi göstermek ve kamuoyunun bilincinde düşmanlaştırmak için üretilen yalanlar bunlar. Türkiye'de ayrıca bir Suriyeliler mafyasına gerek yok, mafyalar memleketi parsellemiş vaziyettedir. Gettolarına girilemeyen mafya arayanlar Peker'in açıklamalarına, mafyaları cezaevinden çıkartmak için üretilen aflara bakmalı önce.

Hepimiz mülteciyiz!

Kılıçdaroğlu mülteci haklarına yönelik saldırısını çok yumuşak bir dille anlatsa ve iklim krizine bağlamaya çalışsa da sorunu Altaylı gibi tarif ediyor. Bu tarifte sığınmacılar, dışardan gelen, dışarda olan, dışarda kalması

gereken, buraya ait olmayan insanlar. Gel deyince gelen git deyince giden hiçbir iradesi olmayan kitleler. Bu tarife göre mülteciler, Türkiye ekonomisine yük!

Bunların hepsi yalan. Türkiye'in mülteciler için harcadığı tek bir kuruş yok. Mülteciler için yaratılan uluslararası fonlar Türkiye tarafından kullanılıyor.

Mülteciler, ekonominin çarklarında en ağır işleri çok düşük ücretlerde yapan proleterlerdir. İşçi sınıfının ekonominin bazı alanlarını ayakta tutan can damarıdır. Kimseye yük olmadıkları gibi ekonominin nefes almasını sağlayan yüz binlerce mülteci işçiden söz ediyoruz.

Göçmenler üzerinden şantaj yapmayın

Kaldı ki Kılıçdaroğlu da AB ve Birleşmiş Milletler'in dahil olacağı protokolden söz ediyor. Bir yandan iktidar AB'ye karşı mültecileri bir koz gibi kullanıyor eleştirisi yapılırken öte yandan Kılıçdaroğlu çektiği videoda bir kaç kez "bırakın göçmenleri Türkiyelileri de tutamayız" diyerek gerekli adımlar atılmazsa AB'nin başının belaya gireceğini söylüyor ve AB ve uluslararası diğer paydaşların ortak bütçelerle ama Türkiyeli müteahhitlerin inşaatçı liderliğinde Suriye'ye geri dönüş için uygun alt yapı çalışmalarını yapılması gerektiğini söylüyor. Esad'ı meşru liderlik olarak görüp sorunu sadece bir altyapı meselesine indirgeyince, yani Türkiye'deki Suriyeliler altyapı noksanlığı nedeniyle Suriye'ye dönemiyorlar gibi bir yaklaşım benimseyince, öneri de tıpkı AKP gibi inşaat, kaynak, ve mültecilerin kardeşçe geri gönderilmesi şeklini alıyor. Tabii AB'yi tehdit etmek de unutulmuyor! Mültecilerin Suriye'ye yaklaşımlarını anlamak için zorla geri gönderilen İbrahim Elsamman'ın yaşadıklarına bakmak lazım. "Bir ay önce sınır dışı edilen 17 yaşındaki genç İbrahim Elsamman, El Bab şehrinde kendini asarak intihar etti."

İsteyen gidebilir, mülteciler kalacak

Göçmenlere yönelik bu vurdumduymazlık, nefret dili, göçmenleri hedef gösteren ve Türkiye'de asli sorun ve sorun kaynağı gibi tanıtan her yaklaşım ırkçılıkla maluldür. Göçmenler için hayatı zehir eden ilk adım daima iktidara gelmekte ve mülteci hakları tanınmadığı için göçmenler tüm saldırılara açık hale gelmektedir. Ama ana muhalefetin de ırkçı, ayrımcı dili göçmenleri sorun olarak görerek söze başladığında belirginleşiyor. Göçmenler sorun değil, Türkiye'de göçmenleri hedefleyen ve tüm emekçileri bölmek için üretilen göçmen düşmanlığı, ırkçılıktır sorun olan.

1 Mayıs'ta alanlarda "AKP-MHP gidecek/Göçmenler kalacak" diye bağırıştık. Bu sadece iktidara karşı değil tüm iktidar adaylarına, milletvekili adaylarına da karşı bir slogandır.

İstanbul'daki 1 Mayıs mitinginde DSİP korteji

AFGANİSTAN YOKSULLUK İÇİNDE

Dünyada sadece 6 ülkede kişi başına düşen gelir, Afganistan'dan daha az.

20 yıla yakın süre ABD işgaliyle boğuşan Afgan halkı, yardımların kesilmesiyle yoksulluğa mahkûm edilmiş durumda.

BM bünyesinde faaliyet gösteren Kalkınma Programı (UNDP), son yaptığı açıklamada, ABD ve müttefiklerinin geri çekilmesinin ardından insani yardımların hızla düştüğü uyarısında bulundu.

UNDP, Afganistan'ın nüfusu 40 milyon olduğu hesaplandığında, açlık sınırında yaşayanların sayısının ülke nüfusunun yüzde 85'ine denk geldiğine dikkati çekti.

ABD emperyalizmi ülkeyi yıllar boyu savaşla mahvettikten sonra, utanç verici duruma düşüp Afganistan'ı terk etmişti. Bunun ardından ekonomik yardımların kesilmesiyle yoksulların sayısı iki kattan fazla arttı.

ABD ayrıca Afgan bankalarını yağmalarken, offshore hesaplarda tutulan Merkez Bankası rezervlerini de dondurdu.

ABD'nin yarattığı yıkımın ardından iktidara gelen Taliban da baskıcı bir rejim kurdu. Yolsuzluk düşmüş olsa da Taliban kadınlara kan kusturuyor ve onların çalışma hayatına katılmasına izin vermiyor. BM'nin raporu bu olmadan Afganistan ekonomisinin toparlanamayacağını söylüyor.

İKLİM KRİZİ
NEDİR?
İŞÇİLER NE
YAPMALI?

YANITLAR
BU KİTAPTA!

MACRON SIKIŞINCA GÖÇMENLERE SALDIRDI

Paris'te ırkçılığa karşı göçmen yürüyüşü - 2022

Fransa'nın neoliberal başkanı Emmanuel Macron, sömürgeci Mayotte adasındaki göçmenlere karşı ırkçılığa başladı.

Kendi ülkesinde parlamentoyu görmezden gelerek geçirdiği emeklilik reformu nedeniyle çok zor duruma düşen Macron, binlerce km uzakdaki sömürgesinde yaşayan göçmenlere saldırıyor.

Adadaki Komorlular, Mayotte'taki yerel siyasetçiler tarafından "cahil" ve "terörist" ilan edildiler. Yoksul göçmenlerin gecekondularını yıkıp polis aracılığıyla saldırarak başlayan operasyonlar, yerel mahkemenin kararıyla durduruldu. Fransa İçişleri Bakanı Gerald Darmanin, Twitter'dan mahkemenin kararına tepki gösterdi. Mayotte'ta göçmenleri sınır dışı ve tahliye etme operasyonlarının "Fransa'daki barışın tesis edilmesi için gerekli olduğunu" savunan Darmanin, bu adımı zor olsa da uygulamakta kararlı olduklarını belirtti.

Sınırdışı edilmek istenen 10 bin göçmeni "korkutmak için" olduğu söylenen polis operasyonuna 10 bin kişi katılmıştı.

Fransız emperyalizmi Mayotte adasını 19. yüzyılda sömürgeleştirmişti. Fransız yönetimi altında bir yoksulluk adasına dönüştü. Komorlar 1975'te bağımsızlık ilan ederken Mayotte hileli bir referandum sonucu

gerekçe gösterilerek ayrı tutuldu. Bunun sonucu olarak adadaki göçmenler, Fransa'ya grimeyi zorlama hakkına sahip. Geçtiğimiz ay bu yüzden 22 göçmen Mayotte'a ulaşmaya çalışırken hayatını kaybetti.

İrkçilik karşıtları sokakta

29 Nisan'da Fransız devletinin ırkçılığın karşı Paris, Marsilya, Rennes, Grenoble, Toulouse, Lille, Strasbourg gibi birçok yerde eylemler yapıldı. Binlerce kişi göçmenlerle dayanışmak için sokaklara çıktı.

Paris'teki eylemde antifaşistler "Darmanin yasasına hayır!" pankartları açıp baskıya, hapis cezalarına ve sınırdışı etmelere karşı göçmenlerle dayanışan sloganları öne çıkardılar.

Le Monde'un haberine göre, eylem-

lere katılan bir aktivist, "Sorun göç değil, sömürü ve üçkağıtçı patronlar" diye yorum yaptı. Rennes'deki göstericiler "Kahrolsun polis devleti" sloganları attılar.

Fransa aynı zamanda aylardır parlamento yok sayılarak geçirilen emeklilik yasasına karşı yüz binlerce kişiyi sokağa döken bir işçi hareketiyle sarsılıyor.

Sosyalist aktivist Denis Godard, "Mücadelenin yeni aşaması öncekilere göre çok daha belirsizlikler içeriyor. Yüz binlerce işçiye ve öğrenciye radikal bir alternatif önerebilecek devrimci bir liderlik gökten yere bir anda düşüyor. İçinden geçtiğimiz aşamadaki zorlu pratik sınavlar, test edilecek görüşler ve inisiyatifler bunu inşa etmemizde kritik bir rol oynayacak" diyor.

Paris'te ırkçılığa karşı göçmen yürüyüşü - 2022

EN BÜYÜK SORUN CEZASIZLIK

Sığınmacı Hakları Platformu'ndan Yıldız Önen'le deprem bölgesi ziyaretlerinde tank olduklarını konuştuk.

Depremden sonra 11-12 Mart günlerinde bölgeyi ziyaret etmiş, gözlemlerde bulunmuşunuz. 26-28 Nisan tarihlerinde tekrar ziyaret ettiniz. Depremzede göçmenlerin durumunda bir iyileşme var mı, gözlemlerinizi neler?

Yıldız Önen: Mart ayında Kilis, Antakya ve Adana'yı ziyaret etmiştik. Nisan sonunda ise, Adana, Kilis, Antakya ve Maraş'ta bazı depremzede aileleri ve Adana'da Suriyeli STK'ları ziyaret ettik.

Daha önce de ziyaret ettiğimiz Antakya Kansu köyünde ve Antakya merkezdeki İtfaiye Çadır Kent'inde elbette yaşam bir miktar iyileşmiş durumda. Özellikle Kansu köyüne, geçen ay bizim iletişime geçmemiz sonucu Suriyeli STK'lar tarafından çadır gönderildi. Seralarda barınmaya çalışan Suriyeliler çadırlara geçtiler. Ama tuvalet ve banyo hala sorun, temiz gıdaya ulaşmak sorun, çocuklar okula gidemiyorlar.

Hasarlı binalar, enkaz temizliği için gelen ağır araçlar, çocuklar için oldukça tehlikeli bir ortam yaratıyor. Evler ne zaman yapılacak ve Suriyeliler bunlardan yararlanabilecek mi, belli değil.

Konteynerler için kayıt oluyorlar, ama henüz bir cevap yok.

Sadece Kahramanmaraş Geçici Barınma Merkezindeki sığınmacılar konteynerlerde kalıyorlar, ama orada zaten depremden önce de konteynerlerde kalıyorlardı. Hatta deprem sonrası Kahramanmaraş

GBM'deki konteynerlerin bir bölümü Türkiye ailelere tahsis edildi.

Suriyeli depremzedeler için en büyük sorun geleceğin belirsiz olması. İş yok, ev yok, maddi yardım yok, çocuklar okula gidemiyor, gelecek tümüyle belirsiz. Yapılan tek yardım çocuk sayısına göre verilen aylık 1500-1800 TL arası Kızılay kart yardımı. Tüm alışverişler, gıda dahil bu para ile yapılmaya çalışılıyor. Enflasyonun geldiği noktada aylık 1500 lira ile ortalama 4 kişilik ailelerin gıda ihtiyaçlarını bile karşılamaları imkânsız. Sığınmacılar, sahada bulunan yardım kuruluşlarından elde edebildikleri yardımlarla bu açığı kapatmaya çalışıyorlar.

Kahramanmaraş GBM'de ise aylık 2800 lira depremzede yardım veriliyor. Ama bu paranın da yeterli olması mümkün değil.

Kilis'te geçen ay Gina Mercimek, geçen hafta Muhammed Derviş öldürüldü. Kilis'te neler oluyor, göçmenlere yönelik sistematik saldırılar mı var. Sığınmacılar Platformu olarak nasıl destek veriyorsunuz?

Muhammed Derviş bir grup Türkiye gencin saldırısı sonucu bıçaklanarak öldürüldü. Olay yerindeki trafik kameralarında ve çevredeki kişilerin çektiği videolarda Türkiye grubun görüntüleri var. Otopsi sonucunda bıçaklanarak öldürüldüğü tespit edilen Muhammed'i kasten öldürme suçlamasıyla 17 yaşındaki bir genç tutuklandı, biri adli kontrol ile serbest bırakıldı. Davayı avukat Mustafa Bayırlı takip

ediyor. Evin yanına kurulan taziye çadırını her gün onlarca Suriyeli ziyaret ediyor. Bu tür olayların bir daha yaşanmamasını istiyorlar.

9 yaşındaki Gina Mercimek'in öldürülmesi ile ilgili iki kişi tutuklandı. Gina'nın davasına Kilis barosu, Gaziantep barosu, Yeryüzü Çocukları ve ÖHD avukatları bakıyor.

Gina Mercimek'in önce kaybolması ardından öldürüldüğünün ortaya çıkmasından sonra, yine Kilis'te Suriyeli ortaokul öğrencisi Fatma Muhammed üç günden beri kayıp.

Bütün bu olaylarda en önemli sorun suçluların gereken cezayı alması konusunda Suriyeli toplumunda var olan güvensizlik. Pek çok olayda suçlular serbest kalıyor. Hatta saldırıya uğrayan Suriyeliler sınırdışı edilerek cezalandırılıyorlar.

Sığınmacılar Platformu olarak her türlü hukuki girişimde bulunmaya, göçmenlerin haklarını savunmaya çalışıyoruz.

Deprem bölgesindeki sorunların çözümünü için acilen yapılması gerekenler neler?

En büyük sorun barınma. Ev fiyatları çok yükseldiği için Suriyeliler çadırlarda veya hasarlı binalarda yaşamaya başladılar. Bir kısmı dükkânlarda kalıyorlar.

İş koşulları çok kötü. Hem az iş var, hem de ücretler inanılmaz düşük.

Deprem sonrası iller arası seyahat süresi olan 90 gün büyük bir sorun. Süre 7 Mayıs'ta bitiyor, ne olacak belli değil.

Eşlerini kaybeden, bekâr yaşayan kadınlara dönük yardım adı altında taciz, istismar var.

Çocuklar başka bir şehirden geldikleri için okullara gidemiyorlar.

Sorunları çözebilecek bir kriz merkezi yok. Bürokrasi, insanları oradan oraya gönderiyor. Gidilen yerlerin mesafesi çok uzun, toplu taşıma yok, tercüman yok.

Suriyeli depremzedelerin her türlü yardım ihtiyacı var, giysi, yiyecek, hukuksal destek, çocuklar için oyuncak, kitap, kalem vb.

Ayrıca sağlık desteği, iş bulunması gibi konular da çok önemli.

Yol izninin mutlaka uzatılması ve hatta kısıtlamaların tümünden kaldırılması gerekiyor.

Bütün çocukların okula gidebilmesi sağlanmalı, bunun için kayıtlı il kısıtlaması kaldırılmalı.

Suriyeli depremzedelerin en büyük hayali konteynerlere yerleşmek, ama konteyner kentlerin sayısı çok az, henüz konteyner kente taşınabilmiş bir Suriyeli aile yok.

Sorunlar çok, destek çok az. Bütün bu sorunların çözülmesi için STK'ların, baroların, siyasi partilerin konuyla daha fazla ilgilenmesi gerekiyor.

FİRSİT REPUBLIC – KAMU MÜLKİYETİNİN GEREKLİLİĞİNİ GÖSTEREN BİR ÖRNEK

MICHAEL ROBERTS

First Republic Bank'ın çöküşü, ABD'de sürmekte olan bankacılık krizinin son bölümü. Bu, ABD finans tarihindeki en büyük ikinci bankacılık çöküşüydü ve bankacılık sisteminin kamu mülkiyetinde olması gerektiğini iyice ortaya sermekte.

First Republic, Silicon Valley Bank (SVB) ve Signature'dan sonra iflas eden üçüncü banka oldu. Toplamda 47 milyar dolarlık banka varlığı kayıplara karıştı ve zararın bir kısmı bu bankalardaki tahvillerin sahipleri ve hissedarlar tarafından üstlenildi. Ancak bunun kamu fonlarına da bir maliyeti oldu. Federal Mevduat Sigorta Kurumu (FDIC), tüm bankaların katkılarıyla finanse edilen bir kamu kuruluşu. Bu iflasların ve devirlerin düzenlenmesi ve finansman maliyetinin 20 (SVB için), 13 (First Republic için) ve 2,5 milyar dolar (Signature için) olduğu tahmin edilmekte. Yani toplam kaybın yaklaşık dörtte üçü FDIC tarafından karşılanıyor. FDIC, bankalardan yeni vergiler isteyecek, böylece yük en nihayetinde paylaşılacak fakat bu halk ve işletmeler için banka kredilerinin azaltılması ve daha yüksek faiz maliyetleri pahasına gerçekleşecek.

Bir şey kaybetmeyecek bankalardan biri JP Morgan. First Republic'in devri, JPM için harika bir anlaşma gibi görünüyor. JPM, FDIC'ye 10,6 milyar dolar ödüyor ve karşılığında faiz getiren krediler ve menkul kıymetler halinde 185 milyar dolar

elde ediyor. JPM, buna karşılık First Republic'in teminatlarını ve Fed'den almış, ödenmemiş borçlarını üstleniyor. Ancak FDIC, JPM'ye beş yıl boyunca 50 milyar dolarlık bir kredi limiti tanımakta; yani First Republic'in borçlarındaki temerrütler veya teminatlardan kaynaklanabilecek kayıplar karşılanıyor. Başka bir deyişle, JPM daha kolay şartlarda özel bir FDIC kredisine sahip olduğu için Fed'den pahalı borçlar almak zorunda kalmayacak. Küçük bankalar, ABD'deki en büyük bankaya neden özel ve ucuz bir kredi imkanı sağlandığını merak edebilir.

JPM şimdi First Republic varlıklarına 10,6 milyar dolar karşılığında sahip olacak. JPM başkanı Dimon, JPM'nin First Republic'in borçlarının riskini üstlendiği için hak ettiği bu varlıklardan yılda yaklaşık 500 milyon dolar kazanacağını söylüyor. Fakat bu açıkça düşük bir tahmin: İşletmelere yönelik mevcut kredi oranları ve özellikle de FDIC'nin JPM'nin borçlanması için ayarladığı düşük oranla, yılda 1 milyar dolar kâr elde edilmesi daha olası. First Republic'in son çeyreğinde kazandığı miktar buydu. Yani JPM'den elde edilen yıllık kâra %2 eklenecek. Ayrıca FDIC, kredi temerrütlerinden kaynaklanan kayıpların %80'ini üstlenmeyi kabul etti! JPM'in hisse fiyatı bu gelişmeler üzerine bir günde 11 milyar dolar arttı. Böylece JPM'nin FDIC'ye yaptığı ödeme bile derhal karşılanmış oldu.

Bu bankacılık çöküşleri, bankacılığın kamu mülkiyetinde olması için güçlü savlar sağlıyor. Üç banka kamulaştırılsaydı, FDIC tarafından bu bankaların varlıklarını daha büyük bankalara devretmek için harcanan 35 milyar dolar, bu bankaları zaman içinde JPM ve benzerlerinin değil de hükümetin (FDIC'nin) kâr elde edebilmesi için yeterli geliri sağlayacak kamu bankaları biçiminde yeniden yapılandırılmakta kullanılabilirdi.

Bu krizden çıkarılacak diğer ders, kamu mülkiyetine alternatif olarak öne sürülen regülasyonun başarısız olduğudur. Fed tarafından SVB fiyaskosu üzerine hazırlanan özel bir raporda, suç, Trump iktidarı sırasında küçük bankalara uygulanan regülasyonun azaltılmasına yükleniyor. Demokrat Parti iktidarı varılan bu çıkarımdan hoşnut fakat rapor, Trump dönemindeki değişikliklerin bu bankalardan herhangi birinin çöküşünün önlenmesi konusunda herhangi bir fark yarattığına dair hiçbir kanıt göstermiyor. İster büyük ister küçük bankalara uygulansın, regülasyonların geçmişi, bütünüyle bir başarısızlık olduğunu göstermekte.

Böylece, şimdi ABD'deki tüm müşteri mevduatlarının %12'sine sahip olan JP Morgan'ı bankacılık sektöründe daha da baskın bir konuma getiren üç bankacılık iflası yaşadık. 2018 mali krizinde, iddia "batamayacak kadar büyük" birçok büyük banka olduğuydu. On beş yıl sonra,

büyük bankalar daha da büyük ama geçen ay İsviçre bankası Credit Suisse'in iflası ve devralınmasının kanıtladığı üzere, batamayacak kadar büyük değiller. Şu anda devasa olan İsviçre merkezli UBS bankasının kamu mülkiyeti yerine devlet tarafından sübvansede edilen özel mülkiyete ait kalması gülünç.

ABD merkez bankası ve diğer merkez bankaları "politika" faiz oranlarını yükseltmeye devam ederek borçlanma maliyetini arttırdığı ve kredileri sıkılaştırdığı sürece, ileride daha fazla bankanın iflas etme tehlikesi de artmaya devam edecek.

Sadece First Republic gibi başı belaya giren orta ölçekli bankalar için değil, aynı zamanda JP Morgan gibi giderek daha güçlü tekeller haline gelen mega bankalar için de kamu mülkiyetinin gerekliliği büyük. Demokratik bir şekilde yönetilen kamu mülkiyeti, bankacılığın, (bizim mevduatlarımızla spekülasyon yapan) küçük ve süper zengin bir spekülatörler grubuna çılgın maaşlar, ikramiyeler ve sermaye kazançları ödeyen savurgan, yozlaşmış ve istikrarsız bir para kazanma makinesi olmasını engelleyip bunun yerine tüm kârın bir bütün olarak ülkeye gitmesini sağlayan, müşterilere, halka ve işletmelere yönelik bir kamu hizmetine dönüştürecektir.

Çeviri: Irmak Yavral

14 MAYIS'TA HALKI AŞAĞILAYANLAR YENİLECEK

28 Şubat darbesi günlerinde askeri vesayet yanlıları, askerler ve ulusalcılar nasıl bir propaganda yapıyorsa 14 Mayıs seçim sürecinde de mevcut iktidar bloku benzer bir propagandayı yapıyor.

Aynı 28 Şubatçılar gibiler

28 Şubatçılar Refah Partisi ve PKK arasında iş birliği olduğunu söylüyorlardı. Bugün iktidar da ana muhalefetin "Öcalan'ı serbest bırakacağını" dile getiriyor.

Sadece bu türden milliyetçi bir hamaset değil söz konusu olan. Halkın fakirliğiyle dalga geçmeye başladı çeşitli iktidar sözcüleri. Örneğin Numan Kurtulmuş, "Biz Togg diyoruz, adamlar soğan diyor. Biz TCG Anadolu diyoruz, adamlar sarımsak diyor" sözleriyle halkın yoksulluğuna dikkat çeken muhalefeti kendince aşağılıyor.

28 Şubatçılar özellikle AKP'ye oy veren kitleleri makarnacı, kömürücü ve bidon kafalı diye aşağılardı. Bugün de AKP'liler yoksulları "soğan kafalı" diye aşağılıyor.

Türkiye'de siyasal kutuplaşmanın ve güç dengelerinin ne kadar radikal bir şekilde değiştiğini kavrayamayanlar hala AKP tabanında değişimin ve ezilenlerin lehine bazı olumlu öğelerin olabileceğini iddia ediyorlar.

AKP liderliği faşistlerle beraber, "Ben devletim" diye bağıyor.

AKP tabanının önemli bir kesimi de bu sağcılığı, milliyetçiliği, yoksul düşmanlığını alkışlıyor.

AKP devlet koalisyonuna tek bir oy yok!

Depremi felakete dönüştürenlere oy yok!

Kaçak ve çürük yapılara imar affı çıkararak, toplumsal fayda için değil rant odaklı şehir planlamaları yaparak, kentsel dönüşümü yoksulları mülksüzleştirmek için bir fırsat haline getirerek, afet yönetim planlarını ve tatbikatları ciddiyetle yapmayarak adeta deprem riskini görmezden gelen, talimat beklenirken insanların enkaz altında donmasına göz yuman ve dakikalar içinde on binlerce insanımızın hayatını kaybetmesine sebep olan bu iktidar gitmeli.

Sansürcülere, işçi düşmanlarına oy yok!

Yasaklar, sansür, yolsuzluk ve yoksulluk bu dönemin simgeleri haline dönüştü. İşçilerin, ezilenlerin direniş hakları, anaysal hakları arka arkaya kısıtlanıyor, yasaklanıyor.

İşçilere uygulanan grev yasakları, sendikal örgütlenmelerin önündeki engeller, patronları kollayan düzenlemeler kaldırılmalı. Esnek çalışma adı altında, güvencesiz ve kayıt dışı olarak işçi çalıştırmak yasaklanmalı. Mobbing yapan, haksız fesihle işçi çıkaran, özlük haklarına saldıran işverenler cezalandırılmalı!

Kadın haklarına göz dikenlere oy yok!

Kadınlara ve lubunyalara karşı örülen nefret ittifakını durduralım. Kürtaj hakkı! Güvenli, sağlıklı ve ücretsiz kürtaj hakkı kamu-özel ayrımı olmaksızın tüm hastanelerde erişilebilir olmalı, keyfi uygulamalara son verilerek bedenlerimiz üzerindeki politiklardan vazgeçilmeli.

AKP-MHP gidecek, göçmenler kalacak!

İktidarın değişmesini istiyoruz diye göçmen düşmanlığına ve ırkçılığa sessiz kalmayalım. Bu topraklardaki herkesin ayrımcılığa ve sömürüye uğramadan insanca yaşayacağı bir yönetim mümkün! Mülteci, göçmen ve sığınmacılara eşit yurttaşlık hakkı tanınmalı. Göçmen kadınların cinsiyetçi saldırılara karşı korunması için özel önlemler alınmalı. Tüm mültecilerin eğitim, sağlık ve barınma hakları güvence altına alınıp güvenli göç hakkı tanınarak, sınırlar açılmalı!

Asgari ücret 15 bin net!

Krizlerin faturasının emekçilere kesilmesine izin vermeyelim. Asgari ücret 15 bin net! Asgari ücret değişen enflasyon oranlarına göre üç ayda bir yeniden düzenlenmeli. Asgari değil özgür, eşit ve adil bir yaşam sürmek için örgütlenelim.

Patronlar vergilendirilsin!

Patronlara ve sermayedarlara vergi affına son verilmeli. Zenginlerin ödediği vergiler, gelirleri ve servetleri oranında artırılmalı. Sermayedarların vergileri kâra göre değil ciroya göre alınarak gelir eşitsizliğinin önüne geçilmeli. Zenginlerden toplanan vergiler toplumun refahını yükseltecek programlar aracılığıyla geri dağıtılmalı.

Küresel iklim değişikliğinin sebep olduğu ekolojik çöküşün ve çevre felaketlerinin durdurulmasına yönelik taleplerde pazarlıklara karnımız tok. Şirketler, hükümetler ve uluslararası kuruluşlar dünyamızı el birliğiyle yok ediyor. Geç kaldığımız her an karanlık sona bir adım daha yaklaşıyoruz. Hemen şimdi sıfır emisyon!

Hayvan cinayet, tecavüz ve şiddetine son verilmesi için yasal ve idari düzenlemeler bir an önce hayata geçirilmeli. Hayvan katillerinin, tecavüzcülerin ve şiddet faillerinin cezasız kalmasına karşı adalet sağlanmalı. 5199 sayılı Hayvanları Koruma Kanunu, Hayvan Hakları Kanunu'na dönüştürülmeli.

Savaş değil barış!

AKP-MHP iktidarını da savaş politikalarını da durduralım. Sınır ötesi operasyonlara, bölgesel güç olma girişimlerine son verilmeli ve kaynaklar savaşa ve silahlanmaya değil sağlığa, eğitime, yoksulluk ve işsizliğin ortadan kaldırılması için harcanmalı.

Göçmen düşmanlarına oy yok!

İktidarın baskıcı, zorba ve talancı uygulamalarına karşı demokrasi ve özgürlükler etrafında buluşarak "Bu iktidar gitmeli" diyoruz!

Bu yüzden Cumhurbaşkanlığı seçiminde oylarımız da uyarılarımız da Kemal Kılıçdaroğlu'na.

İrkçılara, milliyetçilere, azınlıklara yönelik nefret söylemlerini kullananlara oy yok!

Parlamento seçimlerinde herkesi HDP'nin kapatılmasına karşı çıkmaya, sandıkta ise Yeşil Sol Parti'ye oy vermeye ve tüm yaşamsal taleplerimiz için de bugünden itibaren sokaklarda, fabrikalarda, okullarda mücadele etmeye, hep birlikte antikapitalist bir alternatifini inşa etmeye davet ediyoruz.

Oylar Yeşil Sol'a, oylar emek, özgürlük, eşitlik ve demokrasiye! Hazırlıklarımız sokakta direnişle!

GÖRÜŞ

Roni Margulies

999 MİLYON DOLARLA GEÇİNMEK!

Dev petrol ve gaz şirketi BP bu yılın ilk çeyreği için kârlarını açıkladı.

Üç değil, dört değil, tam beş milyar dolar!

Yaklaşık 100 milyar Türk Lirası!

Bir yanlışlık olmasın, yıllık değil, üç aylık kâr!

Üstelik burada söz konusu olan herhangi bir üç aylık dönem değil. İki temel özelliği var bu dönemin.

Birincisi, bir yıldır Ukrayna'da sürmekte olan savaş ve bu savaşın enerji piyasalarını darmadağın etmiş olması. Petrol ve doğal gaz fiyatları savaşın ilk aylarında Avrupa'nın Rusya'ya ambargo uygulaması ve Rusya'nın karşı önlemler alması nedeniyle rekor yüksekliklere fırlamıştı. Savaş, ambargo, ölüm, yoksulluk... Bunların kimin işine yaradığını BP'nin kâr oranları açıkça gösteriyor.

İkincisi, fırlayan enerji fiyatları Türkiye'de de olduğu gibi bütün Avrupa'da evlerini ısıtmaya çalışan halkın faturalarına yansıtılmış ve herkes bir anda hem yoksullaşmış hem de pek çok durumda faturalarını ödeyemez hâle gelmişti. Örneğin, İngiltere'de "eat or heat" ifadesi bu dönemde kullanıma girdi. Yani "ya yemek ya ısı"; ikisini birden karşılayacak paramız yok.

Şirketlerin bu olağanüstü kârlarından çok yüksek oranda vergi alınması ve bu vergilerle tüm ailelerin enerji faturalarının karşılanması ne kadar basit ve makul bir çözüm, değil mi?

Bu talebi İngiltere'de dile getiren Sendikalar Konfederasyonu'nun Başkanı Paul Nowak, BP'nin kârları hakkında şöyle demiş: "Bu inanılmaz kâr oranları, ödenmesi imkânsız faturalarla cebelleşen milyonlarca işçi ailesine edilmiş bir hakaret. Ve hükümet BP gibilerinden doğru dürüst vergi almayı hâlâ reddediyor."

Şirketlerle zenginlerin vergilendirilmesi konusu Amerika'da da gündeme geliyor.

Bu hafta bir TV kanalında yaptığı söyleşide, bağımsız sosyalist senatör Bernie Sanders zenginlerin gelirinin 1 milyar dolardan fazla olan kısmına yüzde 100 vergi uygulamak gerektiğini söyledi. "Milyarder" diye bir şey olmaması gerektiğini savundu.

Televizyoncu şaşırıldı. "Yani kimsenin 999 milyon dolardan fazla geliri olmamasını, bunun üstündeki gelire devletin el koymasını mı savunuyorsunuz?" diye sordu. "Evet," dedi Sanders, "insanlar 999 milyon dolarla geçinebilir bence! Hayatta kalabilirler."

BP ve benzerlerinden, Amerikalı milyarderlerden vergi almaya bir türlü kıyamayan hükümetler, başka konularda gayet ceval ve saldırgan olmaktan hiç çekinmiyorlar. Örneğin, Fransa'da emeklilik yaşını 62'den 64'e yükselterek milyonlarca çalışanı mağdur etmek Macron hükümetinin seve seve yaptığı bir şey.

Bu berbat, eşitsiz düzene karşı ne yapmak gerektiğini de Fransız işçileri gösteriyor zaten bize.

DEVLET, DEMOKRASİ, MÜCADELE

“Şimdiki devlet, gelişen emekçi sınıfı temsil etmiyor. Bu devlet, kapitalist toplumu temsil ediyor. Şimdiki devlet bir sınıf devletidir...Reform ve devrim, tarih büfesinden sıcak veya soğuk yemekler seçmiş gibi keyfimize göre seçebileceğimiz, farklı tarihsel ilerleme yöntemleri değildir... Reform çalışmalarını uzun süren bir devrim ve devrimi de yoğunlaştırılmış reformlar dizisi olarak sunmak, tarihe ters düşer...Bunun içindir ki siyasal iktidarın ele geçirilmesi ve sosyal devrimin tersine ve onun yerine yasama reformu yönteminden yana olduklarını söyleyenler, gerçekte aynı amaca yönelmiş daha huzurlu, sakin ve yavaş bir yol seçmiş olmazlar; farklı bir amaç seçmiş olurlar...Programımız sosyalizmi gerçekleştirmek değil, kapitalizmin reformu olur.”

ŞENOL KARAKAŞ

Rosa Luxemburg'un 100 yıldan uzun süre önce dile getirdiği bu görüşler bugün tümüyle güncel. 1990'lı yıllardan beri çeşitli biçimlerde ilerleyen ve döngüler halinde kapitalizmi, şirketleri, diktatörlükleri hedefleyen hareketler her seferinde mücadelenin bir aşamasında, devlet, seçimler, reformlar, devrim ve hareket içerisinde işçi sınıfının rolü tartışmaları ile belirlenmek zorunda kalıyor.

Tartışmalar her seferinde milyonlarca işçinin katıldığı genel grevler de olsa on milyonlarca insanın bir araya geldiği ve grevler tarafından desteklenen meydana işgalleri şeklini de olsa daima devlet sorunu ile yüzleşmek zorunda kalıyor.

Eylemlerin bir aşamasında ordunun rolü hareket içerisindeki grupların ve aktivistlerin siyaseti kavrayışlarına göre değişik şekillerde ele alınıyor. Bu tartışma sadece son 30 yılın meydan okuyan eylemlerinin değil, antikapitalist hareketten Arap Baharına, Arap Baharından ABD'deki ırkçılık karşıtı gösterilere, buradan diktatörlere meydan okuyan, askeri darbelerle direnen eylemlere kadar son dönemin güncel tartışması olarak görülmemeli. 20. yüzyıl boyunca da mücadele içinde devletin nasıl ele alınacağı tartışmaları yapıldı. Bugün bütün mücadeleler de acil bir tartışma olarak gündeme geliyor aynı sorun. Yokoluş İsyanı iklim krizine karşı acil eylem durumu

Rosa Luxemburg

ilan ederken bir yandan da bu tartışmayı yani devletin baskı mekanizmasının nasıl aşılacağı tartışmasına kendince bir yanıt vermiş oluyor. Şimdi bu tartışma Fransa'daki direnişlerle, İran'da geçen yılın sonlarında başlayan kadınların başını çektiği büyük isyan dalgası ile yeniden gündemde.

Fransa direniyor

Fransa'da Macron'un emeklilik yaşını yükseltme girişimine, bu girişimin parlamentoyu pas geçerek yapılmasına karşı milyonlarca işçiyi kapsayan, gençlerin işçilerle omuz omuza durduğu eylemler Fransa'yı kısa sürede politik bir krizin içerisinde yuvarladı. Grev ve gösteriler devletin çok sert bir şiddet mekanizması ile yanıt verdiği eylemler halini aldı. İşçiler sonuçta başarı kazanamamış gibi görünse ve Macron yasayı geçirmiş olsa da Fransa'da siyasal iktidar egemen sınıfın bazı kesimleri tarafından bile tartışılır bir hal aldı.

Fransa da işçi sınıfının işçi ve öğrenci gençlerle beraber milyonları harekete geçirmesi ve hareketler içinde çok büyük dayanışma örneklerinin yaşanması Avrupa çapında sık sık gücü, potansiyelleri ve hareket kabiliyeti tartışılan işçi sınıfının gündemi belirleyen temel toplumsal güç olduğunu gösterdi. Fransa'dan gelen haberler işçilerin eylem

dalgasının göçmenlere yönelik ayrımcı yasalar çıkartmayı hedefleyen iktidara karşı mücadele etmek isteyen ırkçılık karşıtlarına da çok büyük bir cesaret verdiği yönünde.

İşçi sınıfının grev silahı

Önümüzdeki dönemde protesto grevlerinin iktidarın saldırılarını püskürtmek için ciddi bir harekete geçirme etkisi olsa da hakların kalıcı bir şekilde kazanılması ve iktidarın saldırılarının bir daha gündeme getirilmemesi için grev tartışmasını sendikaların tabanında ve işçi sınıfının saflarında önemli bir tartışma haline getirdi.

Fransa'da işçilerin neredeyse her hafta milyonlar halinde sokağa çıkıp devlet karşısında geri adım atmayan hareketi emin olmak gerekiyor ki dünyanın bütün ezilenlerine ilham veren bir mücadele oldu. Hem Fransa'da önümüzdeki dönemde hem de dünyanın çeşitli yerlerinde bu mücadelenin etkilerini, bu mücadelelerden ezilenlerin neler öğrendiğini hep birlikte göreceğiz.

Sınıf devleti

Fransa'da polis plastik mermi, eylemcilerin parmaklarının kopması ile sürdürdüğü şiddet dalgasını, gözlatında kötü mua-

mele, eylemlerden sonra müslümanların ve azınlıkların yaşadığı mahallelerde terör estiren, tutukluluk sürelerinde kurallara uymayarak, aşırı güç kullanılarak, gaz bombasına yüklenerek sürdürdü. Rosa Luxemburg'un vurguladığı gibi çağdaş devletin bir sınıf devleti olduğunu net bir şekilde gösterdi.

Sonuçta yasa çalışan insanların iki yıl daha fazla çalışıp emekli olmasını geiriyor, iki yıl daha fazla işçilerin sömürülmesini hedefleyen bu yasayı devlet işçi sınıfına saldırarak, gaz bombası atarak, tutuklayarak, hayata geçiriyor. Bu, devlet makinesinin ne anlama geldiğini hem de uyarı Avrupa'nın göbeğinde gösteren çok çarpıcı bir örnek. Bütün devletler, eğer işçi sınıfının aşağıdan yukarı öz yönetim organlarına dayanmıyorsa, başka bir deyişle azınlığın çoğunluğu yönetmesinin karmaşık mekanizmaları olarak işleyen bir örgütse kitle eylemlerini dizginleyemeyeceğini düşündüğü her seferinde şiddeti gündeme getirir.

Bu açıdan devletlerin şiddet şov yaptığı dönemlerde sosyalistlerin devletin doğasını, kimin için çalışan bir komite olduğunu, hangi sınıfın aracı olduğunu, parlamenter mekanizmalarla bu aracın ezilenler lehine düzenlenebilir düzenlenemeyeceğini ve giderik seçimlerde çoğunluk kazanarak parlamento ile kapi-

talizmin aşılabileceğini tartışmak açısından çok önemli bir fırsat.

Sokak, parlamento ilişkisi

Bu yüzden parlamenter mücadeleyi küçümsemekten ama ancak ezilenlerin genel direnişine yardımcı olmak üzeri kapitalizmin tüm ikiyüzlülükleri ve vahşetini teşhir edecek bir platform olarak kullanılması anlamında parlamentoyu ciddiye alabiliriz. Meclisi, işçi sınıfı ve ezilenlerin aşağıdan mücadelesinin sözcülerinin yer almasında fayda bulunan bir platform olarak ele almanın tek koşulu bu.

Türkiye'deki son tartışmalar ya parlamenter mücadeleyi, parlamentoda görünür olmayı küçümseyen bir ton kazanıyor ya da parlamenter mücadeleyi, parlamentoda olmayı, oradan yüksek sesle yapılan konuşmaları, çok önemli, giderek ezilenlerin gündelik yaşantısında örülen mücadelelerden daha belirleyici bir platform olarak ele alıyor. Bu yüzden içimizden geçen çok açık ki, “bay bay Erdoğan, kimse seni özlemeyecek” sözüdür. Ama bu söz seçimlerden sonra Türkiye'deki bütün ezilenleri kıran kırana bir mücadelenin beklediği gerçeğini gölgelemek için kullanılmamalıdır. Seçimler bitecek sokakta mücadele başlayacak.

1 MAYIS: TABANDAKİ DEĞİŞİM İSTEĞİ BÜYÜYOR

ÇAĞLA OFLAS

1 Mayıs yüz bin insanın ölümüne yol açan, 50 milyon insanın yaşamının etkilendiği, üst üste gelen zamlar karşısında alım gücünün ortadan kalktığı 14 Mayıs seçimlerinin öncesinde gerçekleşti. Seçime günler kala, özellikle deprem sonrasında öfkenin iktidara yöneldiği, desteğinin eridiği koşullarda iktidar, elindeki tek ikna mekanizması olan baskıyı 1 Mayıs'ta da devreye soktu. Polis Marmaray'da indikten sonra alana giden yol boyunca defalarca arama yaptı. Keyfi bir biçimde dövülmeye, pankartlara el koydu. Her yıl sorunsuz şekilde alana soktuğumuz, gazetemiz ve broşürlerimizin alana girişi engellenmek istendi. Polis işi gücü bırakıp, gazetenin içinde iktidar aleyhinde bir metin olup olmadığına bakıyordu. Ancak bu tutum korku yaratmaktan çok, insanlarda deprem anında, en çok ihtiyaç duyduğu zamanda yanlarında bulamadıkları güvenlik güçlerine karşı öfkelenmeye neden oldu.

AKP, MHP koalisyonunun gitmesi alana gelen on binlerce emekçinin ortak talebiydi. Alandaki binlerce işçi iktidarın yolsuzluklarından, sürekli sermayeyi kollamasından, kadın cinayetlerinden, LGBTİ düşmanlığından, göçmen düşmanlığından bıktıklarını, değişim istediklerini dile getirdiler. Kağıt işçilerinin taşıdığı "Bu kavga kâğıtçılarla üç kağıtçılar arasındaki kavga" afişi bunu en iyi ifade eden afişlerden biri oldu. "Patates soğan, güle güle Erdoğan" döviz iktidarın "enflasyon" adı altında işçi sınıfının yoksullaştırmasına verilen en iyi cevabı oldu. Alana kalabalık gelen kortejlerden biri sağlık işçileri sendikası SES ücretlerinin iyileştirilmesi dışında "çalışırken ölmek istemediğini" belirten, güvenli

binalar ve çalışma ortamı istediklerini talep eden dövizler taşıyordu. DİSK Genel İş Sendikası İLO 190'ın uygulanması ve eşit iş, eşit ücret talebiyle alandı. 2022 yılında meydanları boş bırakmayan, örgütlenme çalışmalarını aralıksız devam ettiren özel sektörde örgütlenen öğretmenler sendikası korteji en kalabalık sendikalardan biriydi. Alana gelen işçiler ekonomik taleplerinin yanı sıra sendikal engellerin, grev yasaklarının kaldırılması, gösteri, ifade ve yürüyüş hakları gibi siyasal alanların genişletilmesine ilişkin taleplerini de sık sık dile getiriyorlardı.

Bu yıl kürsüde ana metin Türkçe, Kürtçe ve Arapça okundu, Enternasyonal marşı çalındı, alana gelen CHP korteji "Mustafa Kemal'in Partisi CHP" diye anons edildi. Milliyetçi argümanlar işçi sınıfını değil, sermayeyi ve onun baskı mekanizması olan devleti güçlendirir. Milyonlarca emekçinin daha iyi bir yaşam, güvenli gelecek ve özgürlük talepleriyle tamamen çatışan cümlelerin kürsüden kurulabiliyor olması işçi sınıfını bölen milliyetçi fikirlere karşı mücadeleyi yükseltmemiz gerektiğini göstermekte. Öte yandan Türk İş Yönetimi 1 Mayıs'ı Adana'da, Hak İş Yönetimi Maraş'ta kutlayacağını duyurmasına rağmen bu yıl Türk İş'e bağlı, TÜMTİS; Tez Koop İş, Sağlık İş, DERİTEKS, T. Harb İş ve TGS, Hak İş'e bağlı Liman İş sendikaları da Maltepe mitingine katıldı. Türk İş ve Hak İş'e bağlı sendikaların miting alanına gelmesi işçi hareketinin zayıflamasına yol açan sendikal bölünmenin kırılması açısından da önemli bir başlangıç oldu. Aynı zamanda Taksim'de birleşik 1 Mayıs'ın kutlanmasının da zeminini yarattı. Bu yıl 1 Maltepe'de yaptığımız son 1 Mayıs mitingini olsun.

IRKÇILIK VE FAŞİZME KARŞI ÇIKAN SOSYALİST İŞÇİLER 1 MAYIS'TA MEYDANLARDAYDI

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

KAZANACAĞIZ, KAZANMALIYIZ

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ta birçok şehirde sendikalar ve solun yaptığı mitingler gerçekleşti.

En fazla üyeye sahip ve patronlarla masaya oturan başlıca güç Türk-İş, depremin vurduğu Adana'da miting yaptı. Binlerce sendikal işçi katılarak, acil taleplerini duyurdu.

Türk-İş Adana'da yaptığını bütün şehirlerde yapabilsediydi, sürmekte olan kamu işçilerinin toplu sözleşme pazarlıklarında işçi tarafının taleplerini daha güçlü bir şekilde savunabilirdi.

İkinci büyük işçi konfederasyonu Hak-İş, 1 Mayıs'ı 81 ilde kutladığını duyurdu. Söz konusu kutlamalar, sendika yöneticilerinin katıldığı sembolik basın açıklamaları olarak gerçekleşti.

Metal ve belediye işkolunda bazı işyerlerinde yetkili sendika konumunda olan DİSK ise her sene yaptığı KESK ile TMMOB, TTB ve sol demokratik yönetimlere sahip kitle örgütleriyle beraber mitingler yaptı.

Istanbul, Ankara, Izmir ve Bursa gibi büyük şehirlere bakıldığında bu ortak mitinglerde ortaya çıkan eğilim "Kazanacağız" vurgusuydu. Adana'da Türk-İş mitingine katılan işçiler de DİSK ve KESK mitinglerine katılan işçiler gibi insanca ücret ve insanca yaşam istiyordu.

Bir başka 1 Mayıs kutlaması da Ankara'da gerçekleşti. Bir süredir, partili Cumhurbaşkanı, yönetimi AKP'ye bağlılığıyla bilinen Memur-Sen konfederasyonu genel kuruluna katılıyor. İşçilere buradan mesaj verip, bugün açlık sınırında can çekişen ücretlerin ve kısıtlı sendikal hakların

ne kadar iyi olduğunu anlatıyor.

Memurlar, işçi sınıfının parçasıdır. Türkiye'de kamuda çalışan memur statüsündeki işçilerin büyük çoğunluğu Memur-Sen üyesi. Fakat bu sendikal konfederasyon, grev hakkına karşı çıktığı gibi, pazarlıksız toplu sözleşmelere imza atıyor.

Seçimler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, işçiler için yeni bir mücadele dönemi başlıyor. Mavi ya da beyaz yakalı, işçi ya da memur ve sözleşmeli statüsünde, ister kamuda ister özelde çalışsın Türkiye kapitalizmini döndüren vergi yükünü taşıyan işçiler kendi talepleri için harekete geçmelidir.

Ücretleri yükseltme ve haklarımızı kazanma konusunda ortak gayretimiz, işçilerin çıkarlarını savunmaktan uzak fakat vazgeçilmez olan sendikalarımızı (hangi görüşten ve kimlikten olursa olsun), gerçek mücadele örgütlerine dönüştürme kapısını da açabilir.

MEDYA VE YÜZLEŞME

CAN IRMAK ÖZİNANIR

İngiltere’de The Guardian gazetesi kendi kurucularının denizaşırı pamuk ticareti üzerinden köleciliğe ortak olduğunu açığa çıkararak, özür diledi. Scott Vakfı tarafından 1821’de kurulan gazetenin kurucusu John Edward Taylor, gazeteciliğin yanı sıra Manchester’da bir pamuk taciriydi. İşçi sınıfının ağır sömürü koşulları altında yaşadığı 1800’ler Manchester’ında sömürgelerde köleler tarafından toplanan pamuk, denizaşırı ticaret yoluyla İngiltere’ye getiriliyordu ve tekstil Manchester’ın en önemli sektörlerinden biriydi. Dolayısıyla Kuzey, Güney Amerika’daki ve sömürgelerdeki kölelik sistemi ile Manchester işçi sınıfının sömürüsü arasında güçlü bir bağ vardı. Kölelik ve sömürü sayesinde zenginleşen burjuvazi, kuşaklar boyunca bu konumunu sürdürdü. Gazetenin kurucu sermayesini veren on bir kişiden dokuz kölelik sisteminden besleniyordu. The Guardian gazetesinin bu insanlık suçunu ortaya çıkarması büyük bir anlam taşıyor. “Pamuk Sermayesi” (Cotton Capital) isimli bir dosya ile ortaya çıkan The Guardian’da sadece gazetenin kölelikle olan ilişkisi değil, bir bütün olarak İngiltere’nin kölelik ile olan tarihiyle de hesaplaşıyor.

Peki, medya gerçekten yüzleşmenin alanı olabilir mi? Bu soruya hem evet hem de hayır yanıtını vermek mümkün. Kuşkusuz The Guardian’ın bugün attığı adım son derece önemli ancak bunu tek başına gazetenin başarısı olarak görmek doğru olmaz. Kuşkusuz, 2020’de devasa boyutlara gelen Black Lives Matter (Siyah Hayatları Önemlidir-BLM) hareketi bugünkü hesaplaşmanın arka planını oluşturuyor. Gazete de bunu itiraf ediyor, 2020 yılında başlayan bir akademik araştırmadan yola çıkarak dosyayı oluşturduklarını söyleyen The Guardian, BLM eylemleri sırasında Bristol’de köleci Edward Colston’un heykelinin yıkılmasının kölelikle olan yüzleşmenin fitilini ateşlediğini söylüyor.

Medya, güç ilişkileri ve hegemonya

Medya, kapitalizm altındaki bütün endüstrilerde olduğu gibi çelişkili bir yapıdır. Üstelik medyanın daha çelişkili bir yapı gösterdiğini söylemek mümkün. Çünkü medya hem meta üretiminde hem de kültürel anlamların, ideolojilerin üretiminde rol oynar. Gramsci’nin basım endüstrisi için söylediği gibi bu alan hem altyapının hem de üstyapının parçasıdır. Daha da somut söyleyecek olursak medya, kapitalizmdeki en önemli hegemonik aygıtlardan birisidir:

“Gerçekte, bazı teknik araç biçimleri ikili bir fenomenolojiye sahiptirler: Onlar hem yapı hem de üstyapıdır. Bu özelliğe sahip ‘teknik araç’ sektöründe eşi benzeri görülmemiş bir önem edinen basım endüstrisi bu ikili doğayı andırır. Hem mülkiyetin, dolayısıyla sınıf bölünmesi ve mücadelesinin konusudur, hem de ideolojik faaliyetin veya çeşitli ideolojik faaliyetlerin ayrılmaz bir unsurudur” (Antonio Gramsci)

Burada medyadan bahsederken sadece haber medyasından değil, gazetelerden televizyonlara, eğlence endüstrisine, kültürel ürünlere kadar geniş bir alanı anlamamız gerektiğinin altını çizmem gerekiyor. Medya endüstrisi, toplumdaki güç ve iktidar ilişkileriyle iç içe geçmiştir. Dolayısıyla doğası gereği bağımsız veya tarafsız medya yoktur. En temelde egemen sınıfın hegemonyasının toplumun kılcal damarlarına kadar yayılmasını sağlamaya dönük bir pratik içinde olsa da medya, hegemonyayı üretmeye her zaman muktedir değildir. Bunun sebebi medyanın yukarıda bahsedilen ikili doğasıdır. Her alan sınıf mücadelesinin alanıdır, bir endüstri olarak medya da içinde işçileri barındırdığı için sınıf mücadelesinin bir alanı olarak tanımlanmalıdır. Ancak medyanın rolü salt bu da değildir, BLM ve The Guardian hikâyesinde görüldüğü gibi toplumsal mücadeleler medyayı etkileme

potansiyeline sahiptir. Devasa bir hareket, bazı medya organlarını kendi geçmişleriyle ve daha geniş bir anlamda devletin geçmişiyle yüzleşmeye zorlayabilir.

Türkiye’de yüzleşme ve medya

Peki, Türkiye medyası bu yüzleşmenin neresinde? Türkiye medyasının Ermeni soykırımıyla, Kürtlere yapılanlarla, Dersim katliamıyla kısacası bu ülkenin geçmişiyle yüzleşmesini bekleyebilir miyiz?

Türkiye medyası da yukarıdaki çerçevede, ulus devletin kuruluş ilkelerine yaslanarak şekillendi. 1908 devriminin hemen sonrasında en özgür dönemini yaşayan basın, hemen bir yıl sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) tarafından zapturapt altına alınmaya çalışıldı. 1913’te İTC iktidarı ele geçince bu süreç tamamlandı. Ancak bu dönemi de bir mücadele dönemi olarak düşünmek gerekiyor. 1908 sonrası bir yandan sosyalizm de dâhil pek çok fikir dolaşıma girerken, bir yandan milliyetçilik de basın aracılığıyla (da) yayılıyordu.

Cumhuriyetin kuruluşuyla beraber, CHP diktatörlüğü tarafından basın çok daha net bir biçimde yeni devletin ideolojisinin yani Kemalizmin yayılması için kullanıldı. Ulus gazetesi zaten CHP’nin resmî yayın organıydı ancak bununla sınırlı kalmadı. Örneğin, Yunus Nadi’nin Cumhuriyet gazetesinin matbaası, 1915’teki soykırım sebebiyle Türkiye’yi terk etmek zorunda kalmış Vahan Matosyan’a aitti. Dolayısıyla Cumhuriyet’in geçmişi de The Guardian gibi ırkçılık ve soykırımla lekelenmiş durumda.

Cumhuriyetin kuruluş dönemindeki medya büyük oranda devletle el ele şekillendi. O kadar ki Mustafa Kemal Atatürk, dönemin gazetecilerinden Ahmet Emin Yalman’a gazeteciliği bıraktırmıştı, ta ki yeniden Atatürk tarafından gazeteciliğe devam edebileceği kararı alınana kadar.

Ancak medyanın rolü bununla sınırlı kal-

madı. 6-7 Eylül 1955’te yine gazetelerin pogrom örgütlemenin bir aracı olarak kullanıldığını biliyoruz. Burada Türkiye medya tarihini yazmak elbette mümkün değil ancak medyanın devletin bir uzantısı gibi işlediği, zaman zaman doğrudan zaman zamansa dolaylı olarak Türk-Sünni-Müslüman-erkek hegemonyasına katkıda bulunduğu çok açık.

Bunun tek sebebi ideoloji değil elbette, giderek holdinglerle iç içe geçen medyanın çıkarları da soykırımın inkarını, devletin çıkarlarını savunmayı gerekli kılıyordu. Türkiye’de bir zamanlar medyanın “amiral gemisi” sayılan Hürriyet’in sloganının “Türkiye Türklerindir” olması bir tesadüf değildi.

Ancak bütün bunlar bir yüzleşmenin mümkün olmadığı anlamına gelmiyor. Anaakım medyanın parçası olmasa da Agos gazetesi bu milliyetçi hegemonyada önemli bir yıpranma yarattı veya Özgür Gündem geleneğinden gelen medya devasa bir harekete yaslandığı için bütün baskılara rağmen hâlâ ayakta. Ancak medyada hegemonyanın delinebildiği anlar bunlarla sınırlı değil. 2007’de Hrant Dink öldürüldüğünde “Hepimiz Ermeniyiz” diye yürüyen on binleri anaakım medya da görmezden gelemedi. Gezi günlerinde sokaktaki kitleler NTV’nin kapısına dayanınca, kanal normal yayın akışını kesip canlı yayında eylemcileri göstermek durumunda kaldı. Bugün Türkiye’de medyada bir yüzleşme istiyorsak, hem kültürel alanda bir hegemonya mücadelesini yürütmek hem ırkçılığa karşı büyük bir hareketi inşa etmek durumundayız. Bu ise medyanın içinden ve dışından mücadele ile mümkün.

ZENGİN İÇERİKLER VE GÜNCEL TARTIŞMALARA YANITLAR ENTERNASYONAL SOSYALİZM'DE TEORİK POLİTİK DERGİNİN 12. SAYISI ÇIKTI!

Enternasyonal Sosyalizm'in 12. sayısı seçim gündemiyle açılıyor.

Derginin ilk makalesi, Şenol Karakaş'ın kaleme aldığı "Seçimlerin Ardından Direniş Alanları."

Ardından Esra Akbalık'ın "Depremi Gösterdikleri: Yıkım ve İnsanın Politikliği Üzerine" başlıklı makalesi geliyor.

Türkiye'nin öne çıkan bu iki gündemini Fransa'daki muazzam direniş takip ediyor: "Fransız Başkaldırısı". Frédéric Lordon'un kaleme aldığı yazı bizlere Fransa'da yaşanmakta olan işçi mücadelesinin fevkalade bir özetini sunuyor.

Fransa direnişini, dört makaleden oluşan özel bir dosya takip ediyor.

Bu bölümün ilk makalesi Selim Deringil'in kaleme aldığı "Osmanlıyı Nasıl Bilirdiniz".

Ayşe Hür'ün kaleme aldığı "15 Soruda İttihatçılık" başlıklı makale ise, İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) tarihini derinlemesine inceliyor.

Hakan Tahmaz'ın "İkinci Yüzyılda Yanlış Cumhuriyet ve Kürt Sorunu" başlıklı makalesi "İttihatçılardan devralınan tenkil, tehcir ve mübadele yöntemlerinin yeni biçimlerle" uygulanışı, diğer bir deyişle, Mustafa Kemal ve mücadele arkadaşlarının "cumhuriyeti Osmanlı'dan geri kalan siyasal, sosyal ve kültürel mirasla bir 'Sünni Müslüman Türk ulusu' yaratma mantığı üzerinde inşa etmesinin" bir sonucu olarak yaşanan Kürt sorununu ele alıyor

Özel dosyanın "İşçi Sınıfının Vatanı Varmış Galiba" başlıklı son yazısında Roni Margulies, Türk çözümün milliyetçiliğini mercek altına alıyor.

Bu bölümü sırasıyla; Canan Şahin'in yazdığı "Trans Hakları, Aşırı Sağ, Trans Dışlayıcı Radikal Feminizm ve Kapitalizm", Tomas N. Rotta ve Edemilson Parana tarafından kaleme alınan "Dijital Meta Olarak

Bitcoin" ve Joseph Choonara'nın "Kidron'un Sürekli Silahlanma Ekonomisini Yeniden Düşünmek" adlı makaleleri takip ediyor.

Enternasyonal Sosyalizm'in 13. sayısı okurlarımızla sonbaharda buluşacak. Mike Davis'i, Alex Cal-

linicos'un kaleminden; John Molyneux'yu ise Memet Uludağ'dan okuyacak olan sizlere bir sonraki sayımızda görüşmek üzere, aramızdan ayrılan yoldaşlarımız Davis ve Molyneux'ya da kendilerini mücadelemizde yaşatacağımızın sözünü veriyoruz.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler değildir.

DEVİRİMCI PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

ANKARA ONUR YÜRÜYÜŞÜ DAVASI GÖRÜLÜYOR

Geçen sene saldırıya uğrayan Ankara Onur Yürüyüşü hakkında Ankara Gökkuşluğu Aileleri Derneği (GALADER) YK üyesi Atilla Dirim ile konuştuk.

Onur Yürüyüşleri hakkında kısaca bilgi verir misin?

Atilla Dirim: Onur Yürüyüşü, LGBTİ+'ların eşit, özgür ve onurlu yaşam mücadelesini ifade ettikleri bir alan. Dünyanın her yerinde kutlanıyor. Türkiye'de de son birkaç yıla kadar on binlerin katıldığı yürüyüşler düzenleniyordu, sonra her ne olduysa, LGBTİ+'lar hakkında nefret kampanyaları düzenlenmeye başlandı ve Onur Yürüyüşleri sudan bahanelerle yasaklandı, saldırıya uğradı, yüzlerce lubunya gözaltına alındı, davalar açıldı.

Geçen sene Ankara'da yapılmak istenilen Onur Yürüyüşü'ne sen de katılmıştın. Orada neler oldu?

Ankara'da da valilik yürüyüşü yasakladı ve anayasal haklarını kullanmak isteyen LGBTİ+'lar saldırıya uğradı.

Şehrin göbeğinde, Kuşulu Park'ta elleri sopalı sivil fobik çeteler lubunya avına çıkmıştı.

Korkunç bir durumdu ve bu polisin gözetim ve denetiminde oluyordu. Sonunda da LGBTİ+'lar polis saldırısına uğradı, gözaltılar oldu ve dava açıldı.

İlk duruşma ne zaman?

11 Mayıs'ta saat 10:00'da, Ankara Sıhhiye Adliyesi 52. Asliye Ceza Mahkemesi'nde.

Biz LGBTİ+ ebeveynler çocuklarımızı desteklemek için orada olacağız. Temel hak ve özgürlükleri savunan herkesi duruşmaya katılmaya davet ediyoruz.

Kuşulu Park'ta basın açıklaması

PORTRELER Can İrmak Özınanır

HARRY BELAFONTE

Geçtiğimiz günlerde hayatını kaybeden müzisyen, oyuncu ve aktivist Harry Belafonte, 1927 yılında ABD'nin New York şehrinin Harlem Mahallesi'nde doğdu. Ebeveynleri Jamaika kökenliydi. 1932-1940 yılları arasında büyükannesinin yanında Jamaika'da yaşadı ve burada okula gitti. New York'a döndükten sonra liseye başladı ve hemen ardından asker olarak II. Dünya Savaşı'na katıldı. Savaşın sonradan hademeliğe başladı ve bu sırada birisi ona Amerikan Zenci Tiyatrosu'nu (American Negro Theatre-ANT) izlemesi için iki bilet verdi. Bu, hayatını değiştirecekti. Tiyatroya aşık olan Belafonte, 1940'ların sonlarında bir yandan ANT'de oyunculuk yaparken bir yandan da oyunculuk dersleri almaya başladı. Müzik kariyerinin başlangıcı da oyunculuk derslerinin parasını ödemek için olacaktı. Bir kulüpte şarkı söyleyen Belafon-

te ilk sahneye çıktığında arkasında Charlie Parker ve Miles Davis gibi efsanelerden oluşan Charlie Parker Band vardı. Kısa sürede tanınmaya başlayan ve popülerleşen Belafonte, 1956 yılında yaptığı Calypso albümüyle muazzam bir çıkış yakaladı. Albüm dünyada bir yıl içinde bir milyondan fazla satan ilk albüm oldu. Belafonte aynı zamanda 1953'ten başlayarak pek çok filmde oyuncu olarak yer aldı ve televizyonda programlar sundu. 1960'larda rock'n roll'un yükselişe geçişiyle "Calypso Kralı"nın popüleritesi sekteye uğrasa da dünya çapında tanınırlığını sürdürdü.

Belafonte, müzik ve oyunculuk kariyerinin yanısıra muhalif bir aktivist olarak tanınıyordu. Politik fikirleri kendisi gibi müzisyen, oyuncu ve aktivist olan Paul Robeson'dan büyük ölçüde etkileniyordu. 1950'lerde sivil haklar hareketine katılan Belafonte, Afrika'daki sömürgecilğin de büyük bir eleştirmeniydi. Irkçılığın yüksek olduğu Güney ABD'de konser vermeyi 1954-1961 yılları arasında reddetti. Sivil haklar hareketinin önde gelen isimlerinden Martin Luther King Jr.'ın takipçilerindendi ve bir papaz olarak çok az para kazanan King'i finansal olarak da destekliyordu. Pek çok oyuncu ve aktivist gibi McCarthy döneminde fişlenmişti. Kendisini etkileyen Robeson ve Martin Luther King hakkında şöyle diyecetti: "Paul Robeson beni ilk şekillendiren kurucu etkiyi yaratmıştı, denebilir ki o benim

belkemiğimi oluşturdu. İkincisi ise Martin Luther King'di, o benim ruhumu besledi." Irkçılığa karşı 1963'teki Birmingham kampanyası sırasında Birmingham, Alabama'da hapse atılan Martin Luther King'in kefaletini ödeyerek hapisten çıkararak ve aynı zamanda diğer sivil haklar hareketi aktivistlerinin özgürlüğü için 50 bin dolar toplayan da Belafonte'ydü. Yine 1963'ün en önemli sivil haklar eylemlerinden biri olan ve King'in ünlü "Bir hayalim var" konuşmasını yaptığı Büyük Washington Yürüyüşü'nün örgütleyicilerinden biri olmuştu. 1964'te ise Mississippi'de siyahların oy hakları için örgütlenen kampanyaya destek veren Belafonte, Öğrencilerin Şiddet İçermeyen Koordinasyon Komitesi isimli örgütü finanse etti.

Belafonte'nin politik aktivizmi hayatı boyunca devam etti, Güney Afrika'daki apartheid rejimine karşı hareketin aktif bir parçası oldu. ABD'nin dış politikasının sert bir eleştirmeni olan Belafonte, Küba ambargosuna karşı çıktı ve Küba'ya giderek Fidel Castro'yla tanıştı. Irak Savaşı başladığında tıpkı diğer ABD işgallerine karşı çıktığı gibi bu savaşa da karşı çıktı ve dönemin ABD Başkanı George W. Bush'u karşısına aldı. Belafonte son yıllarında ABD'deki solcu başkan adayları Bernie Sanders'ın destekçisiydi. 25 Nisan 2023 günü 96 yaşında hayata veda etti.